

знае изхода на битката... Когато животът на всички тукъ е можеби застрашенъ...

— Борилъ ще победи — каза спокойно и радушно Целгуба — и страховетъ ти сж напразни... Знаешъ много добре, че латинитъ не могатъ да се мърятъ съ нашитъ по сила и юначество... — тя сжщо стана и почна да свива ржкодълието си. — Тогава нека отидемъ малко на въздухъ къмъ Света гора... — и тя бързо се извърна, за да не може старата жена да забележи внезапната бледостъ, която думитъ на госпожа Теодора бѣха извикали по лицето ѝ.

Тъй лекомислено тѣ бѣха премахнали Иваница. И наистина тя винаги по-рано нито за мигъ не бѣ допускала мисль за поражение и разруха на царството. Докато Иваница бѣ живъ, кой можеше да премѣри сили съ Ромеоктона, съ победителя при Адриановградъ...

Но сега... Когато силната Калоянова ржка бѣ изчезнала — вече никой не се чувствуваше сигуренъ. Отъ всички страни се къртѣше спойката на Асѣновата държава... Отъ югъ деспотъ Славъ бѣ откѣсналъ богатата област на Родопитъ — Ахридосъ. Въ Долна земя непрестанно буботѣше подземно брожение, което можеше всѣки мигъ да избухне. На западъ сърбитъ бѣха заели Нишката област и Поморавието чакъ до градъ Равна, а венгритъ бѣха нахлули въ Бѣлградската и Браничевската области.

Щѣше ли това да бѣде възможно, ако бѣ живъ Калсянъ?

Днесъ, само една победа на Борила можеше да закрепи царството...

Когато госпожа Теодора понечи да стѣпи въ впрегнатата кочия, която ги чакаше предъ Малката порта, тя се озърна, сви вежди и попита:

— Ами где е Мария?

Царицата, която чакаше да се качи подиръ нея, отвърна съ присторено очудване:

— Защо питашъ?

Госпожа Теодора се навѣси още повече.

— Защо? Нима ще оставимъ момичето въ кѣщи, въ